

NEČEKANÉ SETKÁNÍ

Vstoupila jsem do místnosti zalité světlem obrovských lustrů. Na mých tmavomodrých taftových šatech s vlečkou měnily odlesky světla odstín barvy při každém kroku, kterým jsem po manželově boku mířila k slavnostně prostřenému stolu.

Na tenhle ples jsem se těšila jako na žádný jiný. Předcházelo mu rušné období pracovních povinností a jejich úspěšné ukončení, důležité pro to, abych mohla do života vpustit velkou změnu.

Kráčela jsem přes obrovský sál s úsměvem na rtech, netušíc, co mě večer čeká. Vnitřní radost ve mně vyvolala tak intenzivní pocit štěstí, jaký jsem dosud nepoznala. Musela jsem ho vědomě tlumit a nasadit příslušný slavnostní výraz, který se hodil právě pro tuhle společenskou událost.

Ne, nebyl to jen slavnostní pocit z dnešního večera, bylo to i tajemství, jehož majiteli jsme byli pouze my dva. Nejradši bych ho vykřičela do celého světa, ale ještě nebyla vhodná doba. Dneska se chci jenom bavit, smát se a tancovat. Dneska jsem tu proto, abych při tanci vířila na parketu. Abych se radovala ze života. A z toho, co přijde. Usmála jsem se na manžela, který mi jemně stiskl ruku, položenou na jeho předloktí.

Blížili jsme se k našemu stolu, kde už postávala většina manželových kolegů s partnerkami. Vnímala jsem zářící světla, veselou vřavu. Šustot drahých látek. Plesové střevíčky, umělecké účesy. Směs zvláštních vůní. Svět elegance a noblesy. A tehdy se to stalo.

Spatřila jsem ho v levém rohu rozlehlé místnosti. Periferním viděním. Až po pár vteřinách jsem si navzdory od-

vrácenému zraku uvědomila, co můj pohled předtím zaregistroval. Nevěřicně jsem otočila hlavu zpátky tím směrem. Určitě se mýlím! zvolala jsem v duchu. A vysmála se sama sobě. Co by tady dělal? Zrovna tady a teď – taková hloupá náhoda neexistuje!

Existovala. Potvrdil mi to i stažený žaludek. Byl to on! Marko. Moje energie vždy bezpečně našla jeho energii, kterou ke mně nevědomky vysílal. I z té dálky jsem ji vycítila. Tak jako vycítíte nebezpečí, o němž ještě nic nevíte, ale už na vás číhá.

Na těle mi naskočila husí kůže. Přestože byl ke mně otočený zády, neomylně jsem ho poznala. Ta vysoká postava, široká ramena, způsob držení hlavy. Krátké tmavé vlasy. Pootočil se, profil obličeje mi potvrdil, že je to on. Stál ve skupině diskutujících lidí a pozorně naslouchal muži po svém pravém boku. Mezi nimi však postávala mladá žena ve splývavých zlatých šatech a držela v ruce sklenku, do poloviny naplněnou sektem. Srdce v hrudi se mi zastavilo a z tváře mi zmizel úsměv.

„Jdeme poslední,“ poznamenal můj muž se smíchem. „Všichni už tam jsou.“

V panice jsem se snažila soustředit na to, co mi říká. Kdo všichni?

„Z těch, co s nimi budeme u stolu, znám jenom jeden pár,“ přímhouřila jsem oči. Vlastně mi to bylo úplně jedno. Od této chvíle. Od okamžiku, kdy jsem nečekaně spatřila onoho muže v rohu místnosti.

„A ještě jednoho kolegu, toho, co se právě naklání nad stůl,“ připomněl mi. „Peter, pamatuješ si na něj, ne?“

Přikývla jsem. Pamatovala jsem si ho tak matně, že se to ani nepočítá. Jeho partnerka měla dlouhé krémové šaty s velkou mašlí přes ramena. Účes ve tvaru splývavých loken, končících až těsně nad mašlí, zjemňoval její úzkou tvář.

„Vaším příchodem je náš stůl kompletní,“ pronesl kdo-

si, když jsme konečně došli ke skupince, která na nás čekala. Všichni spolu žertovali, smáli se, měli dobrou náladu, podobně jako před chvílí já.

Netušila jsem, že to pro mě bude takový šok. Myslela jsem si, že ta léta ze mě úplně vymazala všechny city poučující mě k tomu muži, jako to kdysi dokázal zmizík s inkoustem. Že se z mého nitra ztratilo jeho fluidum do nenávratna – a najednou zjišťuju, že to není pravda.

„Emko, seznámím tě se svými novými kolegy,“ obrátil se ke mně manžel. Podíval se na mě a v očích mu zajiskřila hrdość. Vypadala jsem dobře.

Rychle jsem odvrátila zrak od mužské postavy v rohu místnosti a vykouzlila na tváři úsměv. Tibora nedávno v práci přeřadili do nové divize, kterou k nám ze zahraničí přestěhovala mateřská firma. Tento ples byl dobrou příležitostí k seznámení s nimi.

Litovala jsem, že tu nejsme s původní partou. A že tu není moje kamarádka Olina. Její muž Oto zase sedí někde v kamionu a je šťastný, že tu dneska večer nemusí šaškovať ve smokingu.

„Poslední platí první rundu,“ vítali kolegové Tibora. Seznamovací rituál proběhl hladce. Kolem dokola rozesmáté tváře. I ta moje. Nezapamatovala jsem si jediné jméno.

Nakonec jsme se všichni posadili ke stolu a pomalu se rozproudila veselá konverzace. Jeden pár u našeho stolu se určitě seznámil teprve nedávno, vrhali na sebe zamilované pohledy. Až člověk záviděl. Olina by řekla: „Však ono je to jednou přejde.“

Na manželech, kteří seděli přímo proti nám, bylo patrné, že se před plesem pohádali. Snažili se to skrývat, ale neúspěšně. Tvářili se, jako by před plesem vypili litr octa. Ona měla na sobě nádherné zelené šaty s velkým výstřihem do V vpředu i vzadu na zádech. Tmavohnědé vlasy vyčesané do vysokého účesu, po straně zachycené

ozdobnou sponou. Její plesové střevíčky měly tenoučký řemínek vykládaný zelenými kamínky stejné barvy, jako byly šaty.

„Připijme si na příjemný večer,“ zvedl Peter sklenku na vysoké nožičce. V připraveném přípitku před večeří jsem jen lehce omočila rty. Můj a manželův pohled se setkaly, pod stolem mi stiskl ruku.

Vzpamatuj se! příkazovala jsem si zuřivě. Marko pro tebe už neexistuje!

Moje předplesová duševní pohoda se vypářila. Sotva jsem vnímala zahájení plesu a program, jímž začal. Po celou tu dobu, i během slavnostní večeře, jsem se dokázala věnovat pouze svým neuspořádaným myšlenkám.

Zlobila jsem se na sebe, zlobila jsem se na tu nemožnou náhodu, která toho muže přivedla právě dneska sem. Jak jsem se na tenhle večer těšila – a teď jsem místo manžela a lidí okolo sebe vnímala pouze jeho přítomnost.

„Ano, bylo to úžasné,“ přikývla jsem Velké mašli na zhodnocení menuetu profesionálních tanečníků. Nadšeně tleskala a pila už druhé cinzano. Kdyby vypila tři, asi by už křičela „bravo“ na celý sál. Zelený výstřih se zatvářil kysele. To ten ocet. Bylo mi jí líto. Obě jsme měly náladu, která na ples nepatřila.

Tanečníci a manželovi kolegové s partnerkami vstupovali do mého zorného pole, ale já bych se k nim nejradši otočila zády a zrakem vyhledala toho, při pohledu na nějž se mi nedávno rozbušilo srdce. Nikdo z nich mě nezajímal. S nikým z nich jsem neměla zájem si povídat. Mou jedinou touhou bylo rozběhnout se za mužem, který mě ranil tak hluboce jako nikdo jiný v mém životě.

„Dám si minerálku,“ odpověděla jsem na otázku, co budu pít. Rastó, manželův sympatický, usměvavý kolega, který rozjařeně doléval všem u stolu, se hned změnil v zachmuřeného.

„To snad ne!“ zaprotestoval. „Jsme na plesě.“

„No právě,“ příkývla jsem, „při tanci musím udržet rovnováhu.“

„Emko, to nechte na manželovi,“ ukázal lahví na Tibora. „Má v tom praxi.“

„Praxi?“ udiveně jsem sledovala pohyb lahve v jeho ruce. „Jakého druhu?“

Zasmál se a mrkl na Tibora. „Nepochlubil ses doma?“ naklonil se nad stůl.

Tibor to však vůbec nepovažoval za zábavné. Čelo se mu zachmuřilo. „Nemluv hlouposti, Rasto,“ okřikl kolegu. „Radši se snaž, abys toho nevytil víc na ubrus než do skleniček.“

„I ubrus je jen člověk,“ roztáhl ústa do širokého úsměvu. Očekával od nás, že to zhodnotíme jako velmi vtipné. Ocenili jsme pouze jeho ochotu dolévat nám sklenky.

Bavila jsem se, protože i ostatní se bavili. Tedy, tvářila jsem se tak, ale z vtipů, co se kolem nás sypaly, jsem nebyla schopná zachytit buď začátek, nebo konec, a pointa mi pokaždé unikla. Byla jsem nesoustředěná a úspěšně jsem to maskovala. Myšlenky se mi honily v hlavě, rojily se jako včely a usilovně bzučely jedinou otázkou: Jak to, že se tu dneska objevil Marko?

Jako bych měla oči i na zádech, v mysli se mi vynořila jeho postava a najednou jsem si uvědomila, že žena, která stála po jeho boku, nebyla ta, která tam měla být. Náhle jsem strnula, malá saténová kabelka mi málem vypadla z ruky. Vždyť to nebyla ona! Jak to, že přišel s jinou ženou?! To nebylo fér!

„Teď se platy určitě zvyšovat nebudou,“ slyšela jsem Tiborův hlas. Procitla jsem. Říkal to kolegovi z rozhádaného páru.

„Tvrdil jsi, že budou,“ upřel Zelený výstřih na manžela obviňující pohled.

U stolu jsme zůstali jenom my čtyři, ostatní tančili na parketu.

„Tehdy se o šetření ještě nemluvalo,“ odpověděl jí.

„Neměl jsi měnit zaměstnání,“ rýpal dál Zelený výstřih.

„Ireno, nezačínej s tím zase,“ napomenul ji manžel.

Pohádali se kvůli penězům, pochopila jsem. Je to běžné. Nejčastější hádky jsou kvůli penězům, tvrdí Olina, potom kvůli dětem a pozdním příchodům. Ty můžou souviset s alkoholem anebo se ženami. Je to kolotoč. Když nejsou starosti s dětmi, chybějí peníze. Když děti poslouchají, peníze nestačí. Když děti poslouchají a je i dostatek peněz, řeší se pozdní příchody. Když funguje všechno, jak má, přijdou nemoci. Člověk si nevybere.

Irena upřela mrazivý pohled na svého životního partnera. „Já končím tam, kde začíná naše hypotéka.“

V rozpacích jsem pohlédla na manžela. Tibor zvedl obočí, naše pohledy se setkaly.

„Ale dneska bychom se tu měli bavit, ne?“ vyslovil bodrým tónem ve snaze zlehčit situaci. „Starosti necháme na zítřek.“

„Na zítřek, na příští léta, desetiletí,“ vyštěkla zlostně Irena.

„Ty jsi taky snila o domě!“ sykl vyčítavě její manžel.

„Ale v Bratislavě! Ne na Záhorí!“ zvýšila hlas.

„Viděla jsi přece ceny pozemků!“ naklonil se nad stůl. Seděl vedle nás na druhé straně stolu, proti své manželce. Z očí mu šlehaly hněvivé blesky.

„Mě z Bratislavy nedostaneš!“ Hrozba v jejím hlasu zněla odhodlaně. „Já s koupí toho pozemku nesouhlasím!“

V Tiborově tváři se zračila bezradnost. Vstal. „Myslím, že bychom měli jít všichni raději na parket, co říkáte? Nechte si zkazit ples pozemkem, který můžete koneckonců prodat, a zbavit se tak hypotéky.“

„To těžko,“ zasmála se zlostně Irena. „Nedaleko od něj schválili podnik na zpracování dřeva.“ Vstala a odsunula židli dozadu. Nečekala, až to galantně udělá její manžel. Zuřila.

„Je to dost daleko od našeho pozemku,“ vstal i on.

„Tvého pozemku, Ivane,“ prudce se otočila. Zelený výstřih na zádech byl delší než vpředu a sahal přes celá záda až pod pas, do svůdné prohlubně.

Tibor náhle obešel stůl a postavil se jí do cesty, aby jí zabránil v odchodu. „Smím prosit?“ zeptal se jí.

S překvapením zvedla oči a strnula v pohybu. Pootočila hlavu a podívala se na manžela. Ivan nerozhodným pohybem ruky mávl směrem k Tiborovi. Jeho gesto naznačovalo pochybnost, jestli se kolegovi podaří dostat rozzlobenou ženu na parket.

Irena však jednou rukou uchopila dlouhou sukni zelených šatů a přijala nabízenou paži mého manžela. Vzápětí pomalým krokem odcházeli směrem k parketu. Ještě jsem zachytila výraz v Tiborově pohledu, kterým se ubezpečoval, že jsem pochopila, proč to dělá.

„Neuvěřitelné,“ zavrtěl Ivan hlavou, když jsme osaměli. Nevěděla jsem, jestli tím myslí hádku se svou ženou nebo to, že přijala vyzvání k tanci.

„Hudba a tanec ji trochu rozptýlí,“ snažila jsem se rozjasnit jeho zachmuřenou tvář.

„Ji už nerozptýlí nikdo a nic,“ odmítl moji snahu. „Neměl jsem ten pozemek kupovat, ale chtěl jsem jí udělat radost,“ vysvětloval. Cítila jsem se trochu nepříjemně, vtažená do sporu rozhádaných manželů.

„Takové věci jsou řešitelné, jen potřebujou chladnou hlavu,“ napila jsem se minerálky. A ještě jeden doušek a potom další. On asi neví, že jsou i horší věci, které se už vrátit nedají. Jsou nezvratné.

Nervózním pohybem si upravil motýlka na krku. „Teď bych vás měl vyzvat k tanci já,“ zatvářil se provinile. „Ale přiznám se, že vůbec nemám chuť nakrucovat se na parketu.“

„To nevádí,“ odvětila jsem.

„Jsem nezdrovňilý, já vím,“ dopil naráz zbytek koňaku.

„Ale nahore v patře jsou švédské stoly, můžeme jít tam a něco zakousnout.“

Můj jazyk najednou naléhavě prahl po sladké chuti. Takový čokoládový zákusek se šlehačkou! Téměř se mi zatmělo před očima od neovladatelné touhy sníst okamžitě něco sladkého. „To je dobrý nápad,“ souhlasila jsem.

„Omlouvám se za tu nemístnou hádku s manželkou,“ říkal mi cestou po schodech. „Před plesem jsme se strašně pohádali a tohle byly dozvuky.“

Na schodech nás míjely nádherné róby, doprovázené pánskou společností. Hemžily se kolem mě a udržovaly mě ve střehu, jestli mezi nimi nespatřím právě tu zlatou. S Markem.

„Nejvíc mě mrzí, že se to odehrálo před našimi dvěma dětmi,“ svěřoval se. „Jsou ještě malé, pořád mám před očima ty jejich nešťastné tvářičky, když jsme odcházeli...“

„Už na to nemyslete,“ snažila jsem se přerušit jeho myšlenky na hádku a odvést je jiným směrem. „V každém manželství jsou hádky, to přece víte. Snažte se vychutnat si dnešní večer, vaši manželku zlost časem přejde.“

„Možná to lépe pochopíte, až budete mít děti,“ poznamenal, jako by vůbec nevnímal, co jsem řekla.

„Vidím stůl se zákusky,“ zajásala jsem a zamířila doprava.

„Jděte si vybrat,“ ukázal rukou tím směrem, „já mám chuť na nějaké masové speciality. A ty jsou na opačném konci.“

Zamířil doleva se zvědavým očekáváním v obličeji. Snad mu dobré jídlo zlepší náladu. A jeho ženě tanec s mým manželem.

Moje duše zajásala nad takovým výběrem sladkostí. Štrúdlý, dorty, i šlehačkové zákusky – z každého druhu se něco ocitlo na mém talířku. Nepochybovala jsem o tom, že všechno do sebe nasoukám, jen to nesmím udělat tak rychle, jak bych chtěla. Musím si způsobně ukrajovat dezertní vidličkou a ještě způsobněji žvýkat.